

Đề bài

Do một lỗi lầm, em bị phạt buộc phải biến thành một con chuột trong thời hạn ba ngày. Trong ba ngày, em đã gặp những điều thú vị và rắc rối gì? Vì sao em mong chóng hết hạn để trở lại làm người?

Bài làm

Tôi đang nức nở thì có một anh Chuột Nhắt đến bên cạnh hỏi thăm “Chít... chít... làm sao mà cậu khóc thế?”. Thấy có người an ủi, tôi càng tủi thân khóc to hơn. Thật bất hạnh cho tôi, đang là một cô bé được bố mẹ cưng chiều, trong chốc lát đã bị biến thành một con chuột nhắt.

Trong lúc khó khăn có anh Chuột Nhắt ở bên thật may mắn. Tôi kể cho anh nghe ngọn nguồn câu chuyện, vì sao tôi lại ra thế này... Hôm đó, lớp học của tôi có bài kiểm tra sử một tiết. Vì hôm trước mãi đi chơi với bạn tôi đã không học bài. Ngồi trong lớp lo sợ điểm kém sẽ bị bố mẹ mắng, tôi đành liều lĩnh mở vở ra quay. Việc làm hôm đó của tôi trót lọt, không bị ai phát hiện. Đến hôm trả bài kiểm tra, tôi được chín, người bạn thân của tôi chỉ được bốn. Thấy lạ, bạn ấy hỏi tôi. Vì muốn trốn tránh việc làm sai trái của mình nên nhất định tôi không chịu nhận. Tôi còn chắc chắn rằng, nếu nói dối ngay lập tức sẽ bị biến thành con chuột nhắt trong ba ngày, loài vật mà bạn tôi ghét nhất. Vừa nói xong, tôi thấy người mình có sự thay đổi. Càng ngày tôi càng bé dần đi, trên miệng có những sợi râu dài, phía sau còn có một cái đuôi... Hốt hoảng, lo sợ tôi vội chạy đến nhìn vào trong gương. Thật không thể tin được, tôi đã thực sự biến thành một con chuột nhắt...

Từ giờ phút đó, tôi phải sống trong thế giới của họ hàng nhà chuột mà thường ngày tôi vẫn sợ. Anh Chuột Nhắt thông cảm và cho tôi đi cùng. Anh giới thiệu với tôi cuộc sống của loài Chuột, nghe vô cùng hấp dẫn. Trên đường đi, tôi gặp rất nhiều loại chuột. Chuột công oai phong bề thế. Những chú chuột nhắt nhanh nhẹn, tinh khôn. Một cậu chuột chủ lúc nào cũng lắm lét. Anh chuột nhắt dẫn tôi ra đồng, gặp họ hàng chuột đồng vui tính. Các anh hoạt bát lắm lại rất hiếu khách nữa. Các anh an ủi tôi thời gian ba ngày sẽ trôi qua thật nhanh. Nếu không sống trong hoàn cảnh này có lẽ tôi không bao giờ tưởng tượng được loài chuột cũng tình cảm như thế. Tối đến, tôi được các anh chuột dẫn đi dạo quanh đồng, ăn tối, uống sương và ngắm trăng lên. Chưa bao giờ tôi thức khuya để được ngắm ánh trăng đẹp đến vậy. Vừa ngắm trăng, chúng tôi còn vừa ca hát nhảy múa quanh đồng lửa bập bùng. Tôi mạnh dạn hát tặng tất cả một bài ca về mẹ. Bài hát tình cảm quá khiến nhà chuột ai cũng sụt sùi xúc động... Chơi mãi đến khi ông mặt trời sắp ló trên ngọn lúa, chúng tôi mới trở về đi ngủ. Một đêm trôi qua thật bình yên, giản dị và hạnh phúc.

Buổi sáng hôm sau, lần đầu tiên tôi đón bình minh muộn đến thế. Ở trong hang tối, tôi cũng không biết mặt trời đã dậy từ bao giờ. Chỉ thấy có một chị chuột nhắt đến bên đánh thức và tặng tôi một khay thức ăn đầy. Đang đói bụng, tôi ăn ngấu nghiến, ngon lành. Xong bữa sáng, chúng tôi lại tiếp tục rong ruổi khắp mọi nơi. Họ nhà chuột khác nhau, hôm nay bếp nhà bà lão nọ có món cá kho ngon lắm. Anh chuột nhắt rủ tôi cùng đi chinh phục.

Bước chân vào, bếp tối om, chỉ có vài tia sáng lách mình qua khe cửa lọt vào. Tôi không quen nhìn tối dò dẫm bước theo anh nhắt. Nỗi lo sợ của tôi

căng lên theo từng bước chân. Gần đến nôi cá rồi. Anh nhất nhẹ nhàng leo lên. Bỗng “ngheo... ngheo”, quả tim tôi như muốn nhảy ra ngoài. Chưa kịp nhìn xem con mèo hung tợn ấy ở đâu, anh nhất đã nhanh chân chạy mất, để lại mình tôi lạc lõng. Vì không quen đường nên tôi chẳng biết chạy đi đâu vội chui vào gầm chạn. Nhưng con mèo tinh quái đã phát hiện ra và tiến lại gần. Tôi nghe rõ từng hơi thở của nó. Nó không muốn bắt tôi ngay mà vờn vờn, đùa giỡn. Giờ tôi mới hiểu thế nào là mèo vờn chuột. Thật là đáng sợ. Mỗi lúc, tôi lại càng bị dồn vào góc tường. Tôi không dám thở nữa. Con mèo tiến gần thêm. Ngày tận thế của tôi đã đến. Tôi sẽ không thể về nhà, bố mẹ bạn bè sẽ không biết tôi nơi đâu mà tìm. Thế là hết. Nhưng kìa, cánh cửa bếp hé mở. Bà lão xuống nấu cơm. Nhờ ánh sáng, tôi thấy đường rõ hơn. Và trong lúc tên mèo nghếch ngác kia quay mặt nhìn bà chủ, tôi ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài... Vậy là tôi thoát chết trong gang tấc.

Tôi lao ra ngoài chỉ mong chạy càng xa nơi ấy càng tốt. Tôi cứ cắm đầu chạy mà không biết mình đang đi đâu, đến khi dừng lại chỉ thấy một bụi cây rậm rạp, hoang sơ. Sợ quá, tôi quay đầu chạy về thì “phì... phì...”, một con rắn to tướng, dài ngoẵng ngay sau lưng. Tôi sợ tưởng ngất ngay đi được. Ôi, số phận của tôi thật trớ trêu, nhà đã ngay kia rồi mà không thể quay về được. Nhắm mắt lại chờ tử thần mang đi, tôi đợi mãi mà rắn ta không hành động. Tĩnh lặng quá. Mở mắt ra đã không thấy nó đâu rồi. Thì ra một anh săn rắn đã mang nó đi.

Tôi lại lang thang thất thủ đi tìm nhà. Mặt trời đã xế bóng. Một ngày trôi đi dài quá với bao sự rắc rối. Nhìn bóng mình nghiêng nghiêng trên mặt đất, tôi thấy rất nhớ nhà. Tôi nhớ những món ăn mẹ nấu, nhớ dáng ngồi đọc báo của cha, nhớ giọng nói dễ thương của cậu em trai năm tuổi... và tôi cũng thấy nhớ bạn bè. Tôi muốn kết thúc thật nhanh ba ngày khủng khiếp này. Lúc đó trở về tôi sẽ thú nhận sự dối trá của tôi, sẽ xin lỗi cô giáo và người bạn thân của mình. Giá như tôi dũng cảm thì bây giờ tôi đã không phải chịu sự trừng phạt.

Hình phạt này với tôi thật quá sức tưởng tượng nhưng đó là một cơ hội quý giá cho tôi và những ai lầm đường. Sau lần này sẽ không bao giờ tôi nói dối nữa. Tôi cũng sẽ dũng cảm hơn trước sai trái của mình.